

עפ"ג 46627/09/20 - עיד אלסאנע נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

06 ינואר 2021
עפ"ג 46627-09-20

בפני כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופט יואל עדן
כב' השופט גיל דניאל
המערער:

עיד אלסאנע
ע"י ב"כ עו"ד נועם בונדר

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תהילה גלנטה, פמ"ד-פלילי
ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופט י' עטר)
בת"פ 12561-11-18 מיום 05.08.20
פסק דין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד המערער, הוא הודה בעובדות שבכתב האישום המתוקן, והורשע, בהתאם, בביצוע עבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וגניבה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); גרימת היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק; גניבה לפי סעיף 384 לחוק; והתחפשות או שימוש ברעלה לביצוע פשע לפי סעיף 410(3) לחוק, ונדון ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפעול, מאסרים מותנים, קנס ופיצוי.

הערעור שבפנינו מופנה כנגד חומרת עונש המאסר.

ההרשעה והדיונים בביהמ"ש קמא

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה המערער (הודיה מיום 12.05.19) עולה, כי המערער נועד יחד עם אחר לבצע התפרצות, ולשם כך הצטיידו השניים ברכב, בגרב לכיסוי פנים, בלום ובמצית בדמות אקדח. בהמשך, ובלייל ה-02.11.18 בשעה 02:30, הגיעו המערער והאחר לחנות הנוחות שבתחנת הדלק "אלונית" שליד קיבוץ אורים, כשעל פניהם מסכות, ודפקו עם לום על דלת הזכוכית של החנות עד לשבירתה. המוכר שהיה בחנות, ברח למשרד ונעל את עצמו בחדר. אז נכנסו המערער והאחר פנימה וגנבו את הקופה וחפיסות סיגריות.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, אך משטרם מלאו למערער 21 שנים במועד ביצוע העבירות, התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר על המערער. למעשה, הגיש שירות המבחן שלושה תסקירים, בהם תוארו שינויים מחשבתיים משמעותיים שחלו במערער (שתורגמו לשאיפות בפן האיש-מקצועי-לימודי תוך ויתורים ממשיים על דפוסי התנהגות מכשילים וקשרים חברתיים), לרבות הפנמה והבנה של המעשים, הבעת חרטה, לקיחת אחריות ומחויבותו לתהליך השיקום, ולבסוף הומלץ להשית על המערער צו של"צ בהיקף של 220 שעות וצו מבחן לשנה.

וביתר פירוט, מתסקיר שירות המבחן הראשון שהוגש על המערער (מיום 01.01.20), ניתן ללמוד על נסיבות חייו

המשפחתיות והאישיות של המערער, רקעו המשפחתי והקשיים עימם נאלץ להתמודד. כך צוין, כי המערער בן 20, מאורס, תושב היישוב תראבין אלצאנע. אביו נשוי לשתי נשים כשהוא הבן השני לאמו בסדר הלידה; אביו מכור מגיל צעיר לחומרים פסיכו-אקטיביים ומנהל אורח חיים שולי, ואמו עקרת בית. לאחר גירושי ההורים, התעצמה המצוקה הכלכלית של המשפחה, והמערער ואחיו נאלצו למלא תפקידים הוריים ולסייע בעול הפרנסה. בילדותו, התגורר המערער בכפר לא מוסדר ובהמשך פונה ליישוב קבע, שם השתלב והסתגל במסגרות החינוכיות העירוניות כנדרש, סיים לימודי תיכון והמשיך ללמוד למבחני בגרות.

במהלך הדיונים היה המערער נתון במעצר בית לילי ובתנאים מגבילים בבית דודיו ובפיקוחם במשך כשנה, וכעת הוא עובד לצד דודו בעבודות אחזקה וניקיון.

המערער טען בפני שירות המבחן, כי ברקע לאירועי כתב האישום, הלוואה כספית שנטל מאדם שלא היה באפשרותו להשיבה, והחשש כי המלווה יפנה לבני משפחתו בדרישה להחזר הכספים. לדבריו, דיבר על כך עם מי שהיה שותפו לעבירה אשר הציע לו "להתגבר" על קושי זה באמצעות המעשים נשוא כתב האישום, אם כי למד על פרטי התכנית העבריינית רק כשהיו בדרכם למקום. הוא הביע את חששו בפני שותפו, אך על אף זאת, המשיך עמו לכיוון היעד והשתתף בפריצה האלימה. יחד עם זאת הוסיף המערער, כי אינו זוכר את אירועי כתב האישום לעומקם; כי פרטים רבים נותרו מעורפלים; כי לא נטל חלק פעיל באירוע; וכי באותו יום התנסה, לראשונה, בחומר פסיכו-אקטיבי. בהקשר זה צוין בתסקיר, כי המערער הוזמן לבצע בדיקות לגבי שימוש בחומרים פסיכו-אקטיביים אך נמנע להגיע לשני מועדים אליהם זומן. חרף זאת, ההתרשמות מהמערער הייתה חיובית, ושירות המבחן סבר, כי התערבות שיקומית טיפולית יכולה לסייע לו לערוך שינוי באורחות חייו; וכי לגילו הצעיר יש חשיבות מכרעת לענישה שיקומית; ועל כן ביקש לדחות את הדיון על מנת לבחון אפשרות טיפולית.

בתסקיר השני (מיום 06.04.20), עדכן שירות המבחן בשינויים התפיסתיים שחלו במערער ובשיפורים שניכרו בהתנהגותו; ציין, כי המערער היה עימם בקשר רציף ושיתף אותם באופן מלא; וכי בדיקת שתי שביצע לגילוי שרידי סם ביום 08.01.20, נמצאה תקינה. עוד הוסיף שירות המבחן, כי בניסיון לבדוק את התאמתו של המערער למסגרות טיפוליות, הוא הופנה לתכנית הלאומית לנוער וצעירים בסיכון; להליכי צדק מאחיה; ולקבוצת הכוון (לשם בדיקת יכולת להפיק תועלת מטיפול קבוצתי). כך, השתתף המערער ביום 25.01.20, בסדנה בקבוצת הכוון בה אמנם נתקל בקושי שפתי, אך שירות המבחן התרשם, כי על אף זאת, יוכל להיתרם מטיפול קבוצתי נוכח רצונו המובהק לשקם את חייו, גישתו המכבדת, הגמישות, המעורבות והפתיחות שהפגין, והאמפתיה שגילה למשתתפים האחרים. כמו כן, נפגש המערער עם מנחי הליכי צדק מאחיה, אשר התרשמו, כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ועל הפגיעה בקורבן (המערער אף שיתף כי ממועד העבירות הוא חווה תחושות של "גועל" ואכזבה מהשתתפותו בעבירה), וציין, כי בלט הפער בין ביצוע העבירה לבין אורחות חייו ותפיסתו העצמית בקשר לכך. ובנוסף, הופנה המערער לעו"ס ית"ד, שדיווח, כי המערער השתתף בשני מפגשים (פגישה נוספת לא יצאה לפועל בשל משבר הקורונה).

גורמי הטיפול התרשמו, כי המערער, פיקח, רציני, ובעל מוטיבציה ללמוד ולהתקדם; כי יש לו מודעות חברתית (אפילו ביטא רצון להיות פעיל חברתי בחברה אליה שייך ולחולל שינוי בתוכה); ואף היה אקטיבי בכל תחום בתכנית השיקום שנבנתה עבורו.

בתסקיר השלישי והאחרון (מיום 16.6.20), התקבלו עדכונים מהגורמים המטפלים במערער. כך, מתכנית ית"ד נמסר, כי המערער התמיד בקשר פרטני, הגיע למפגשים שנקבעו עמו וניכרת מוטיבציה רבה לשיקום וקידום; הוא עורך חשבון נפש, לוקח אחריות על מעשיו, מתחרט עליהם, ומפגין נכונות ורצון להיעזר במשפחתו ובגורמי הטיפול כדי לחולל שינוי

בחיו.

שירות המבחן התרשם, כי במהלך תקופת הדחיה, חלה התקדמות ניכרת אצל המערער. נטען, כי קיימת אצלו הבנה שכדי לחזור לתפקוד נורמטיבי ותקין, הן בפן האישי-משפחתי והן בפן התעסוקתי, עליו לשקם את כלל מישורי חיו, ולשם כך, הוא משקיע מאמצים רבים בהימנעות מחזרה לדפוסים והתנהגויות מכשילים ונמנע מקשרים חברתיים שאינם מטיבים עמו; הוא מבין, כי בחירותיו שגויות וכי פעל באופן אימפולסיבי להשגת צרכיו האישיים מבלי לבחון את מעשיו והשלכותיהם על מעגלי חיו הקרובים והרחוקים; הוא עדיין לומד להתמודד עם מצבי מצוקה, ושואף להשתלב בהכשרה מקצועית שתסייע לו בעתידו.

המערער מתמיד בעבודתו, אמנם באופן חלקי מאחר ומקום העבודה צמצם את פעילות בשל הקורונה, אך שואף לחזרה לשגרה מלאה כדי שיוכל לעבוד בצורה מסודרת ומספקת.

היות ושירות המבחן התרשם, כי המערער נתרם מהמסגרת הטיפולית ויוכל להמשיך ולהפיק תועלת מהקשר הטיפולי גם בעתיד, המליץ על ענישה בדרך של של"צ וצו מבחן, תוך ההערכה, כי עונש מאסר בפועל, גם אם יבוצע בעבודות שירות, יהווה פגיעה משמעותית בתפקודו ובהליך השיקום ואף ימנע ממנו האפשרות להשתלב בלימודים בתעסוקה ובטיפול פרטני בהמשך.

ביהמ"ש (כב' השופט י' עטר) בחן בגזר דינו את חומרת מעשי המערער וציין, בין היתר, את מעשי ההכנה שקדמו לאירוע עצמו (הידברות ותכנון מוקדמים של המערער יחד עם אחר; וההצטיידות בלום, בכיסוי גרב לפני, ובמצית דמוית אקדח); את התעוזה בה בוצעה ההתפרצות (הגעתם של המערער והאחר למתחם התחנה בשעת ליל מאוחרת; שבירת דלת הכניסה של החנות באמצעות לום כשפניהם מכוסות); ואת התוצאה הסופית והנזק שנגרמו כתוצאה מהמעשים. בימ"ש גם עמד על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המערער (פגיעה בביטחון הציבור בכלל ושל המתלונן בפרט); הדגיש את הפגיעה הממשית במתלונן ותחושות האימה שפקדו אותו; סקר את הפסיקה הנוהגת בעבירת ההתפרצות בהתאמות הנדרשות; בחן את נסיבותיו האישיות של המערער (הודאתו, גילו הצעיר, היעדר עבר פלילי, שאיפותיו הנורמטיביות בהיבט הלימודי-תעסוקתי-אישי, פוטנציאל השיקום כפי שהורחב עליו בתסקירים והתרשמותו החיובית של שירות המבחן לאור חשבון הנפש אותו עורך המערער ונכונותו לנתק קשרים חברתיים שליליים), וקבע, כי **"המתחם לו עתרה המאשימה, לא רק שאינו מחמיר עם הנאשם אלא שאף נוטה חסד מסוים לנאשם, ומסביר כי אין זה ראוי שבית המשפט יקבע מתחם עונש גבוה יותר מזה לו עתרה המאשימה, יועמד מתחם העונש ההולם בטווח שבין 12 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל"**. בהמשך, בחן ביהמ"ש את הענישה הראויה למערער בתוך גדר המתחם שנקבע לעיל, ואת האפשרות לסטות מהמתחם בשל שיקולי שיקום ולבסוף קבע, כי המערער לא השתלב בטיפול קבוצתי ועיקר ההליך הטיפולי שעבר מתמצה במפגשים שתדירותם, משכם ואופיים, אינם ברורים דיים, ומצא, כי בשל כך אין עדיפות מובהקת לשיקולי השיקום או להימנעות ממאסר בפועל, ודחה את המלצות שירות המבחן. יחד עם זאת, הוסיף בית משפט וקבע **"הגם שלכאורה נוכח שיקולי הרתעת הרבים היה מקום לגזור את דינו ברף גבוה יותר במתחם, לאור המשקל שנותן אני לשיקולי הקולא שפורטו לעיל לגזור, ולפוטנציאל השיקומי שנלמד מהתסקירים, ועל מנת לעודד את הנאשם לילך בדרך זו, מצאתי לגזור את דינו של הנאשם בתחתית המתחם שנקבע"**.

לאור מתחם הענישה שנקבע; והשיקולים לקולה ולחומרה, דן ביהמ"ש את המערער, כאמור לעיל, ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, עונש מאסר מותנים, קנס בסכום של 2,500 ₪ ופיצוי למתלונן בסכום של 8,500 ₪.

הערעור וטענות הצדדים

כאמור לעיל, הערעור מופנה כנגד רכיב המאסר בפועל שהושת על המערער.

לטענת ב"כ המערער, עונש המאסר שהושת על המערער חורג לחומרה, הן נוכח נסיבות ביצוע העבירות, הן נוכח הפסיקה הנוהגת, והן נוכח נסיבותיו האישיות החריגות של המערער. כך, נטען, כי לא ניתן להלום מנעד ענישה בעבירות רכוש (גם בכאלה בהן הורשע המערער), מבלי שבתחתית המתחם האפשרות לעבודות שירות; נטען, כי אמנם מדובר בעבירות חמורות שבוצעו לאחר תכנון מוקדם, אלא שיחד עם זאת, ביהמ"ש ביסס את חומרת העבירות על נתונים שאינם מעוגנים בכתב האישום המתוקן ועיקרם בהיקף מודעותו של המערער לנוכחותו של מוכר בשעת ההתפרצות ובהליכי הכנה ותכנון להתפרצות. נטען, כי הנחת המוצא של ביהמ"ש, כאילו המערער היה חייב להניח שהמקום יהיה מאויש, שגויה ואינה מבוססת על העובדות שבכתב האישום; כי יש להבחין בין מי שפורץ מתוך מודעות ברורה למקום בו נמצאים אנשים לבין המערער אשר לא היה מודע לכך כלל, וכתב האישום אף לא ייחס למערער מודעות כאמור. עוד טען הסנגור, כי אמנם המערער הודה שטרם ביצע העבירה הצטייד במצית דמוית אקדח, כדי לסכל "מפריעים פוטנציאליים", ברם, אין בהודאה זו לבסס כממצא מוכח, כפי שעשה בימ"ש קמא, כי המערער ירד עם המצית מהרכב לזירת האירוע, וממילא לא נטען בכתב האישום בו הודה המערער, כי המתלונן הבחין בו. עוד נטען, כי ביהמ"ש שגה כאשר פסק, שהעבירות בוצעו מתוך השקעה ותכנון מוקדמים ואינטנסיביים, בין היתר, לאור העובדה שתחנת הדלק מרוחקת ממקום מגוריו של המערער, אלא, שגם דברים אלה לא קיבלו ביטוי בכתב האישום, לא נטענו על ידי הצדדים ולא הוכחו. הסנגור הוסיף, כי גם אם הדברים עולים כדי תכנון, הרי שלא ניתן לקבוע אם זהו תכנון ספונטני, במובן של החלטה רגעית הסמוכה למועד הביצוע, או שמא קדמו לכך מחשבה והיערכות מוקדמים. הסנגור טען גם כנגד הפסיקה עליה התבסס ביהמ"ש קמא וכנגד מסקנותיו של ביהמ"ש מפסיקה זו; סבר כי דווקא פסיקה זו חייבה הצבת רף תחתון נמוך מזה שקבע ביהמ"ש; וטען כנגד הדחיה הגורפת של המלצות שירות המבחן, חרף נסיבותיו האישיות הקשות של המערער, חרף ההליך השיקומי שעבר מאז ביצוע העבירות, וחרף העובדה שמדובר בעבירה יחידה שביצע, אם לפני האירוע ואם לאחריו.

הסנגור הדגיש, כי המערער נתן אמון במערכת ושיתף פעולה באופן יוצא דופן עם שירות המבחן ונתרם מהטיפול; כי שירות המבחן קבע באופן חד משמעי, שסיכויי השיקום טובים וכי השתת עונש של מאסר עלול לחבל בהתקדמות שידע המערער נוכח הטיפול שעבר; כי מדובר באדם צעיר שנסיבות חייו הקשות (גדל ללא אב, נאלץ לצאת לעבודה בגיל מוקדם כדי לפרנס אותו ואת אחיו) שהודה, לקח אחריות, נעדר עבר פלילי, יש לו שאיפות נורמטיביות, היה נתון תקופה ממושכת במעצר בית בתנאים מגבילים, ואף הסכים שסכומי הפיצוי והקנס יועברו ישירות ליעדם מתוך כספי הפיקדון.

לעומתו, סבורה ב"כ המשיבה, כי אין להתערב בגזר דינו של ביהמ"ש, אשר הוא תואם לחומרת המעשים, לפסיקה ולעקרון ההלימה. לטענתה, כתב האישום המתוקן בו הודה המערער הוא חמור ביותר, כאשר המעשה האלים בוצע יחד עם אחר ותוך הצטיידות מוקדמת ותכנון מראש.

אכן, לא נעלם מעיני המשיבה, כי המערער עבר הליך שיקומי, אלא שלהבנתה מדובר בשיקום ראשוני, שמכוחו הוצב המערער בתחתית המתחם.

לאחר ששמענו את טענות הצדדים, ומבלי לטעת תקוות במערער, פנינו אל הממונה על עבודות השירות על מנת שתיתן

חוות דעת בעניינו של המערער. חוות הדעת הוגשה בתאריך 20.12.20, ועל פיה המערער מתאים לביצוע מאסר בדרך של עבודות שירות ללא מגבלות. חוות הדעת הועברה לעיון והערות באי הצדדים ובעקבותיה חזרה באת כוח המשיבה על עמדתה העקרונית לפיה יש לדחות את הערעור, שכן ביהמ"ש קמא שקל את כל השיקולים הרלבנטיים, ולאור גילו של המערער והליך שיקומו, לצד שיקולי ההלימה, מיקם את עונשו בתחתית המתחם שנקבע ואין מקום להקלה נוספת; בעוד הסנגור טען, כפי שטען טרם חוות הדעת, כי ההליך השיקומי מרחיק הלכת, כמו גם גילו הצעיר של המערער, מצדיקים ירידה אל מתחת למתחם ומתן עונש שיאפשר המשך ההליך השיקומי. לטענתו, **"משהתקבלה חוות הדעת של הממונה על עבודות שירות המאפשר ריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות, מתבקש בית המשפט הנכבד לבטל את כליאתו של המערער ולאפשר לו לשאת בעונש המאסר בעבודות שירות"**.

דין והכרעה

אין חולק בדבר החומרה הרבה שבמעשי המערער, ומבחינה זו, ביהמ"ש קמא צדק בכל הנוגע למתחם העונש שקבע ואשר מתבסס על פסיקה קודמת ויישום פסיקה זו באופן ראוי. אף ניתן לומר, כי נוכח הנתונים שעמדו בפני ביהמ"ש, העונש שפסק אינו חריג בחומרתו. אלא שלהבנתנו, היה מקום להעניק משקל רב יותר להליך השיקומי והאינטנסיבי בו נטל המערער חלק, ואשר לעמדת ביהמ"ש לא הצדיק סטייה ממתחם העונש שקבע. נראה, שלא ניתן מלוא המשקל לשינויים שחלו במערער מאז ביצוע העבירות, שינויים שזכו לתמיכה גם על ידי ביהמ"ש במהלך הדחיות שניתנו (מאז התסקיר הראשון שניתן ביום 01.01.20 ועד האחרון שניתן ביום 16.06.20) חרף הקשיים שהתעוררו במהלך תקופות הדחייה בשל התפשטות נגיף הקורונה. לעמדתנו, השיקום שעבר המערער צריך, בנסיבות המיוחדות של המערער ובנסיבות החיים בהם גדל, להצדיק ענישה היורדת מתחת לרף התחתון של המתחם שנקבע, בהתאם להוראות סעיף 40ד(א) לחוק הקובע, כי בית המשפט רשאי לסטות ממתחם העונש ההולם אם מצא ש"**הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם**".

לעניין זה נציין, כי המערער היה אך כבן 19 בעת ביצוע העבירות; זו מעורבותו העבריינית הראשונה והיחידה; ותסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו חיוניים ומציגים עמדה עקבית בהמלצותיהם, נוכח ההליך השיקומי שעבר המערער והשינוי התודעתי וההתנהגותי שעבר. וכך צוין בעניין זה בתסקיר האחרון (כאמור, מיום 16.06.20):

"... במהלך תקופת הדחייה עמדנו בקשר עם עיד כאמור והתרשמנו כי מפגין נכונות ורצון להיעזר במשפחה, בסביבה ובגורמי הטיפול לצורך עריכת שינוי בחייו. כמו כן, בתקופה זו עובד באופן חלקי, מאחר ומקום העבודה בו מועסק, עובד באופן מצומצם והוא שואף להשתלבות מחודשת בעבודה סדירה ומספקת. בנוסף ציין כי מבין שכדי לחזור לתפקוד נורמטיבי ותקין עליו לשקם את כלל מישורי חייו. לאור זאת הוא משקיע מאמצים בכדי לשנות את אורחות חייו, מנסה להימנע מלחזור על דפוסים והתנהגויות שעלולים להכשיל אותו אוף נמנע מקשרים חברתיים שאינם מיטיבים ומקדמים אותו היום.

בהתייחסותו לעבירות עיד לוקח אחריות על מעשיו ומתאר תחושת חרטה ביחס למעורבותו בפלילים. הוא מצין כי מבין שבחירותיו היו שגויות וכי פעל באופן אימפולסיבי לצורך השגת צרכיו האישיים באופן מדי מבליל לקחת בחשבון השלכות מעשיו על אחרים ועל כלל מעגלי חייו. לדבריו עלי ללמוד ולקבל כלים כיצד להתמודד עם מצבים בהם הוא מצוי במצוקה רגשית ותפקודית, כשבמקביל הוא עורך בעצמו מאמצים לשנות את אורחות חייו בכדי להימנע מלחזור על אותם דפוסים..."

שירות המבחן העריך, כי השתלבותו של המערער בתוכניות שיקומיות (בין במסגרת שירות המבחן ובין במסגרת תכנית ית"ד), לצד רצונו האמיתי לערוך שינוי בחייו והתובנות שהוא מגלה בעניין זה, מצדיקים ענישה בדרך של "צ" לצד העמדה במבחן, כדי שימשיך את התהליך השיקומי-טיפולי בו החל. יחד עם זאת, אף הסנגור המלומד לא חזר על מלוא המלצת שירות המבחן, תוך הבנה כי מעשי המערער מצדיקים ענישה של ממש, אך ביקש שענישה זו לא תהיה בדרך של מאסר בפועל אלא בעבודות שירות "בלבד".

בנסיבות אלה, שוכנענו כי יש מקום להקלה מסוימת בעונשו של המערער כדי לאפשר לו מיצוי ההליך השיקומי. ויוער כי לא נעלמה מעינינו עמדות המשיבה וביהמ"ש קמא, לפיהן מדובר בתהליך המצוי בשלביו הראשוניים בלבד, ואולם לנוכח עמדתו העקבית של שירות המבחן, מחויבותו הניכרת של המערער לתהליך הטיפולי, ההתרשמות לפיה מאסר בפועל יגדע תהליך זה, והעובדה כי המערער היה נתון במעצר של ממש תקופה של כחודש ומחצה, אנו סבורים כי יש סיכוי של ממש לשיקומו של המערער אשר מצדיק הקלה מסוימת בעונשו כך שיושטו עליו 9 חודשים בעבודות שירות וצו פיקוח של שירות המבחן. עוד מצאנו לנכון להדגיש, כי אין בתוצאה אליה הגענו כדי להפחית ולו במעט ממידת החומרה של העבירה בה הורשע המערער או ממידת הפגיעה במתלונן, וכי יש לקוות, כי ההליך השיקומי והטיפולי בו מצוי המערער - ייצלח כמצופה.

סוף דבר

אשר על כן, הערעור מתקבל, ותחת עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער יהיה עליו לרצות 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

על המערער להתייצב לתחילת ריצוי עונשו בתאריך 25/01/21 עד שעה 08:00 אצל הממונה על עבודות השירות, במפקדת עבודות השירות מחוז דרום, שליד כלא "אשל".

כן, ובהסכמת המערער, אנו גם מעמידים אותו בפיקוח שירות המבחן לתקופה של שנה, החל מהיום.

המזכירות תעביר עותק מפסק דין זה הן לממונה על עבודות השירות והן לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ב טבת
תשפ"א, 06 ינואר
2021, במעמד הצדדים.
רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד

גיל דניאל, שופט

יואל עדן, שופט